

**5. ročník hudebního festivalu
nejen terezínských skladatelů**

Věčná naděje '22

15. února – 3. dubna 2022

Nadační fond Věčná naděje

Členové správní rady fondu:

Martina Jankovská

Arnošt Polák

Michal Stachník

Karl-Heinz Steffens

Výkonná ředitelka: **Irma Mrázková**

Dramaturg festivalu: **Petr Nouzovský**

PR festivalu: **Anna Mašátová**

Autor textů: **Vlasta Reittererová**

Překlad textů: **Arnošt Polák**

Vybranými večery provází: **Eva Hazdrová-Kopecká**

Grafický design a sazba: **Formata v.o.s.**

Tisk: **Carter Reproplus s.r.o.**

www.vecnanadeje.org

Obsah

Úvod / 5

Program / 7

15. únor 2022 / 8

21. únor 2022 / 12

3. březen 2022 / 15

25. březen 2022 / 19

31. březen 2022 / 20

3. duben 2022 / 23

Autoři / 29

Programme – EN / 47

Vážení a milí posluchači, návštěvníci a příznivci hudebního festivalu Věčná naděje!

Jsme tady zase, možná nečekaně brzy po ukončení 4. ročníku, který se konal od 24. 10. do 23. 11. 2021. Rozhodli jsme se uspořádat hlavní část 5. ročníku festivalu již během prvního čtvrtletí roku 2022, protože věříme, že právě toto období konce zimy a počátku jara je správný čas na kulturní zážitky. Na ústřední díl festivalových koncertů ve dnech 15. 2. až 3. 4. 2022 budou dále navazovat hudební a dramatické počiny během celého kalendářního roku.

Hudební festival Věčná naděje má za sebou pět let svého působení. Nejen tzv. terezínští skladatelé byli náhle a násilně umlčeni událostmi druhé světové války, také jiní tvůrci české a německé národnosti, židovského i křesťanského vyznání za doby nesvobody v průběhu 20. století trpěli. Hudba je právě jedním z projevů unikátního uměleckého odkazu středoevropských kulturních hodnot spojených s územím dnešní České republiky. Poslání Nadačního fondu Věčná naděje a jeho stejnojmenného festivalu je připomínat historické události, nést jejich odkaz a usilovat především o to, aby nedocházelo k násilí, nenávisti či jiným formám diskriminace z důvodů rasy, etnické či kulturní odlišnosti.

„Naděje napříč generacemi“ je letošní festivalové motto. Naše dramaturgie sahá od Ludwiga van Beethovena, přes Leoše Janáčka, Pavla Haase, Hanse Krásu, Bohuslava Martinů po Karla Husu, Zdeňka Lukáše a Petra Wajsara, který je jediným žijícím skladatelem ze všech uváděných. Spolupracujeme s úspěšnými představiteli

mladé generace. K těm patří smyčcový orchestr Pražské konzervatoře jako oceňovaný soubor perspektivních studentů nejstarší konzervatoře ve střední Evropě. Krása Quartet, ansámbl mladých interpretů, laureátů několika mezinárodních soutěží, vystupuje v nové koncertní řadě označené „Mladá naděje“. Gratulační koncert Talichovu kvartetu je poctou komornímu tělesu, které v generačních obměnách vystupuje již 60 let. Programem festivalu chceme oslovit posluchače všech generací a zaměření. Vedle klasické hudby nabízíme také styl velkého dechového orchestru, argentinského tanga nebo žánr klezmer jako světovou a lidovou židovskou hudbu.

Naším závěrečným koncertem s podtitulem „Hudba pro Prahu“ vzdáme hold jednomu z nejznámějších českých autorů v zahraničí, Karlu Husovi. Jeho dílo Hudba pro Prahu vzniklo na protest proti okupaci Československa armádami Sovětského svazu a jeho satelitů v roce 1968. Spolu s obnovenou premiérou díla Petra Wajsara a Koncertem pro klarinet od méně známého Čechoameričana Václava Nelhýbela, který zazní v české premiéře v podání klarinetisty Karla Dohnala a Hudby Hradní stráže a Policie České republiky, završí náš letošní festival.

Díky nadšením a obětavé práci celého festivalového týmu, štědré podpoře našich sponzorů, jakož i členů klubu přátel festivalu, a především díky Vašemu zájmu můžeme šířit naději pro Vás a mezi Vámi.

Prožívejte s námi radost a naději!

Martina Jankovská

Členka správní rady
Nadačního fondu Věčná naděje

Program

Festival Věčná naděje 2022

15. únor

Koncertní sál Pražské konzervatoře, 19.30

Zahajovací koncert – výročí krále argentinského tanga

Ladislav Horák – akordeon

Komorní orchestr Pražské konzervatoře

Chuhei Iwasaki – dirigent / Japonsko

Pavel Haas

Studie pro smyčce

Ástor Piazzolla

Las Cuatro Estaciones Porteñas / Čtyři

roční doby v Buenos Aires

Verano Porteño / Léto (Allegro moderato)

Otoño Porteño / Podzim (Allegro moderato)

Invierno Porteño / Zima (Lento)

Primavera Porteña / Jaro (Fuga. Allegro)

Studii pro smyčce napsal **Pavel Haas** v roce 1943 pro hudební těleso, které v Terezíně založil Karel Ančerl. Její provedení 1. září 1944 jen podtrhlo absurditu fenoménu kulturního života v koncentračním táboře. Tamní kulturní dění vyrostlo za okolností, které nacističtí mučitelé nepředpokládali, když na úzký prostor soustředili tolik hudebních a divadelních umělců, tvůrců i interpretů – instrumentalistů, zpěvaček a zpěváků, hereček a herců, divadelních režisérů a výtvarníků, k nimž se připojili další. Zpočátku utajované hudební produkce a improvizovaná představení se nacistům staly prostředkem k vystupňování

podvodu, skrytého pod heslem „Vůdce daruje Židům město“, jak se existence Terezína prezentovala navenek. Pod cynickým názvem *Der Führer schenkt den Juden eine Stadt* byl v srpnu 1944 v Terezíně natočen na příkaz nacistů film, který měl ukázat „svobodný život Židů“ stranou války, v němž se mohli poklidně věnovat umění; součástí filmu bylo i vystoupení orchestru, který zde sestavil vězněný dirigent Karel Ančerl. Režisérem filmu se stal na příkaz nacistů další vězeň, německý herec a režisér Kurt Gerron, vzápětí po dokončení natáčení byl odvezen do Osvětimi a usmrčen v plynové komoře. Do filmu bylo zařazeno také vystoupení Ančerlova orchestru, který hrál *Studii pro smyčce* Pavla Haase. Další provedení skladby se uskutečnilo 13. září a poté ještě nejméně dvakrát. V polovině října byli Pavel Haas, Karel Ančerl, Kurt Gerron a mnozí další deportováni do Osvětimi. Ančerl přežil a party Haasovy *Studie pro smyčce* se mu podařilo po válce shromáždit, s výjimkou partu kontrabasů, který dokonpoval Haasův žák a životopisec Lubomír Peduzzi. Tak se podařilo partituru zrekonstruovat.

Komorní orchestr Pražské konzervatoře

Studie pro smyčce prozrazuje vliv Haasova učitele Leoše Janáčka, ale také moravského folkloru a synagogálních zpěvů.

Argentinský skladatel **Ástor Piazzolla**

vyrůstal v New Yorku a rytmus tanga pro něj představoval spojnicí s původní vlastí. Roku 1937 se rodina vrátila do Buenos Aires a Piazzolla se s tangem setkal bezprostředně. V roce 1954 obdržel stipendium do Paříže, kde studoval u Nadii Boulanger. Ta jej přiměla, aby využil spojený zdrojů své domoviny s evropskou hudební tradicí a na tomto základě si vytvořil osobní styl. Po návratu do vlasti založil Piazzolla soubor Octeto Buenos Aires v obsazení dvojic bandoneonů a houslí, klavíru, violoncella, elektrické kytary a kontrabasů. Tak se zrodil styl „tango nuevo“. Skladbou *Čtyři roční doby v Buenos Aires* vytvořil protějšek proslulých houslových koncertů Antonia Vivaldiho *Le quattro stagioni*. Piazzollova

skladba nese v originále název *Las Cuatro Estaciones Porteñas* – slovo „porteño“ označuje obyvatele Buenos Aires, což je označení provincie i argentinského hlavního města. Skladba *Verano Porteño* (Léto v Buenos Aires) vznikla roku 1965 jako součást scénické hudby ke hře *Melenita de Oro* Alberta Rodrigeze Muñoz, další tři části zkomponoval Piazzolla v letech 1969/70. Teprve tehdy vznikl cyklus, který hudebně ilustruje proměny ročních období ve městě a nálady jeho obyvatel: žhavé léto, v němž se vše zpomalí, dusno nehybného vzduchu jsou téměř nesnesitelné; podzim je měsíc, v němž se listí stromů barví do žluta, měsíc sklizně; po něm nastává chlad a příšeří zimních dnů. S jarem, které je záměrně umístěno na závěr cyklu, přichází probuzení, nové touhy, všechno rozkvétá.

Ladislav Horák

Ladislav Horák je absolventem Pražské konzervatoře a Západočeské univerzity v Plzni, laureátem mezinárodních soutěží v Andoře, Itálii a ve Španělsku. Vystupuje jako sólista a s domácími i zahraničními orchestry, je zván na prestižní světové festivaly. Uvedl řadu českých i zahraničních autorů ve světových premiérách. Reprezentuje českou akordeonovou školu v mezinárodních organizacích (La Confédération Mondiale de l'Accordéon, Europeane Accordion Federation), či jako předseda porot mezinárodních soutěží (Castelfidardo, Innsbruck, Mons). Jako jediný akordeonista ze střední Evropy je zván do porot prestižních německých soutěží Deutscher-Akkordeon-Musikpreis (DAM) a Deutsche-Orchesterwettbewerb (DOW), je uměleckým ředitelem soutěžního festivalu Mezinárodní akordeonové dny,

pořádaných od roku 2015 v Praze. Vedl mistrovské kurzy v Evropě i ve Spojených státech. Specializuje se na interpretaci stylu „tango nuevo“ argentinského skladatele Ástora Piazzolly. CD nahrávka „Vivat tango“, kterou natočil společně s violoncellistou Petrem Nouzovským, zvítězila v roce 2014 v soutěži „The Violoncello Foundation“ v New Yorku.

Komorní orchestr Pražské konzervatoře

Konzervatoř „by měla být ústavem určeným uchovávat praktickou znalost hudebního umění ve všech jeho odvětvích i teoretické poznatky s tím spojené a mistrovská díla, jež toto umění vytvořilo. Kromě toho by se měl takový ústav postavit v čelo pokrokového hnutí, které

je tak mladému umění, jako je evropská hudba, vlastní, a uchovávat krásno a dobro, jež nám odkázala minulost, přitom však pomalu a opatrně postupovat k objevům budoucnosti. Doufám, že nepodléhám národní stranickosti, řeknu-li, že ze všech evropských konzervatoří, které znám, vyhovuje této definici nejlépe konzervatoř pařížská. Ale hned na druhém místě je konzervatoř pražská.“ To jsou slova Hectora Berlioze, jimiž zachytil své dojmy z návštěvy Prahy roku 1846. Pražská konzervatoř zahájila vyučování roku 1811, jejím hlavním cílem byla výchova orchestrálních hráčů. Už od roku 1815 se orchestr konzervatoře významně podílel na pražském hudebním životě, a jako složka pražského hudebního života plní svou úlohu dodnes, ať jako orchestr symfonický, komorní, smyčcový či v dalších složeních, zejména od roku 2011, od kdy má konzervatoř k dispozici vlastní koncertní sál.

Chuhei Iwasaki

Japonský dirigent Chuhei Iwasaki studoval v letech 2003–2006 na konzervatoři Toho Gakuen v Tokiu, poté na Pražské konzervatoři a na HAMU v Praze, kde nalezl své působiště. Spolupracuje s orchestry a divadly v České republice, vystoupil na festivalech Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl, na Svatováclavském hudebním festivalu, hostoval na Slovensku, v Polsku, ve Španělsku aj. Od roku 2014 působí pedagogicky na Pražské konzervatoři a vede její komorní orchestr. V letech 2014–2018 byl šéfdirigentem symfonického orchestru Filmová filharmonie. V roce 2018 se stal šéfdirigentem Moravia Brass Band a mezi lety 2019–2021 byl stálým hostujícím dirigentem Plzeňské filharmonie, od sezony 2020/21 je jejím šéfdirigentem.

21. únor

Španělská synagoga, 19.30

Talichovo kvarteto

Jan Talich – housle

Roman Patočka – housle

Radim Sedmidubský – viola

Michal Kaňka – violoncello

Viktor Ullmann

Smyčcový kvartet č. 3, op. 46

*Allegro moderato – Presto – Largo – Allegro
vivace e ritmico*

Franz Schubert

Smyčcový kvartet č. 14 d moll

„Smrt a dívka“ (D 810)

*Allegro
Andante con moto
Scherzo
Allegro molto
Presto*

Tvorba **Viktora Ullmanna** se dělí na dvě základní periody – díla napsaná v době mezi dvěma válkami, a skladby, které vytvořil v koncentračním táboře v Terezíně, kam byl deportován v září roku 1942. Ne všechny skladby z období před deportací se dochovaly a o některých z nich máme informace pouze z dobových recenzí. To je také případ dvou prvních Ullmannových smyčcových kvartetů. První z nich označil Max Brod při jeho uvedení roku 1927 jako dílo „jasné stavby v první větě, v níž se střídají unisona a fugata“, ve scherzu můžeme

tušit „veselou, rozpustilou pouliční scénu“, závěrečné rondo bylo ve valčíkovém rytmu. Druhý (dvouvětý) smyčcový kvartet provedlo Pražské kvarteto poprvé roku 1936 a ještě roku 1938 zaznělo na festivalu Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu v Londýně; i tato skladba je však dnes nezvěstná. *Smyčcový kvartet č. 3* byl napsán v Terezíně a nese datum 23. ledna 1943. Má strukturu syntézy čtyřvětého cyklu a sonátové formy v jedné větě: úvodní věta tvoří sonátovou expozici o dvou tématech, následuje scherzový úsek a epizoda s provedením hlavního tématu. Pomalá část, zastupující pomalou větu, je fuga, v níž skladatel pracuje s druhým tématem expozice, následuje rondové finále s codou, s reminiscencí na hlavní myšlenku. Stavba kvartetu se nápadně shoduje se strukturou *Komorní symfonie op. 9* Ullmannova učitele Arnolda Schönberga. K provedení *Smyčcového kvartetu* patrně v Terezíně už nedošlo, v říjnu 1944 byl Viktor Ullmann zavražděn v plynové komoře v Osvětimi. Skladba je věnována Ullmannovu spoluvězni, filozofu prof. Emilu Utitzovi, s nímž se skladatel znal z pražského spolku Urania a v Terezíně se staral

Talichovo kvarteto

o knihovnu, kterou Ullmann nepochybně často navštěvoval; prof. Utitz holocaust přežil a byl to on, kdo zachránil Ullmannovy skladby, které v Terezíně vznikly.

Jeden z nejznámějších kvartetů **Franze Schuberta**, *Smyčcový kvartet d moll* nazývaný „Smrt a dívka“, byl zkomponován roku 1824 a za Schubertova života došlo pouze k jeho soukromému provedení, 1. února 1826 v domě klarinetisty a zpěváka Josepha Bartha (Barth pocházel z jihočeského Lipna a byl jedním z interpretů Schubertových písní). Tiskem byl vydán *Smyčcový kvartet d moll* posmrtně roku 1829, a k doložitému veřejnému provedení došlo až v březnu 1833 v Berlíně. Název skladba získala na základě druhé, variační věty, v níž Schubert cituje svou píseň z roku 1817 *Der Tod und das Mädchen* (Smrt a dívka) na text Matthiase Claudia. V romantizujících výkladech byl kvartet vnímán jako předtucha

smrti, s jejímž obrazem se Schubert potýkal od mládí. Už jeho první zachovaná píseň *Hagařin nářek* (D 5) líčí bolest matky nad umírajícím dítětem, zhudebněním Goethovy balady *Král duchů* se stal Schubert zakladatelem žánru romantické koncertní písně, výmluvnými příklady jsou jeho cykly *Spanilá mlynářka* a *Zimní cesta*. Schubertovo zaobíráni se smrtí se však vykládá také jako vliv dobových tendencí okruhu kolem velkoobchodníka Franze Bruchmanna, amatérského básníka, v jehož domě se muzicírovalo a filozofovalo ve smyslu idealistické filozofie Fridericha Schlegela a jeho příklonu k indické filozofii a Schubert se v letech 1819 až 1823 v této společnosti často pohyboval. Volba tématu písně ke kvartetním variacím však souvisí hlavně s charakterem hudební stránky písně samé. Schubertova píseň je koncentrovaná dramatická scéna, založená na kontrastu statického, uklidňujícího akordického doprovodu hlasu smrti, a strachem

naplněného hlasu dívky, která se smrti brání. Pro variace v kvartetu zvolil Schubert pouze poklidné první téma, umožňující proměnu dynamiky, poloh nástrojů, obohacování harmonie, změn smyků, zdobení melodie a podobně. Dramatičnost je v kvartetu skryta především v ostatních větách – pouze trio Scherza přináší zjasňující prvek.

Talichovo kvarteto

Talichovo kvarteto vzniklo na Pražské konzervatoři roku 1962, nejprve jako studentský soubor, který roku 1965 přijal jméno dirigenta Václava Talicha, strýce primária (později violisty) prvního složení ansámblu Jana Talicha. Obsazení prošlo generačními obměnami, v současném složení je jeho primáři syn zakladatele, Jan Talich ml. Soubor získal během své existence řadu mezinárodních ocenění za nahrávací činnost. Jeho obsáhlý repertoár zahrnuje díla od období klasicismu až po současnost, od kvartetů W. A. Mozarta, L. van Beethovena, F. Schuberta a dalších autorů 19. století, po kvartety Bély Bartóka, Dmitrije Šostakoviče, pochopitelně kvartety Smetanovy, Dvořákovy, Zdeňka Fibicha, Leoše Janáčka či Bohuslava Martinů. Soubor se neomezuje na čistě kvartetní tvorbu, spolupracuje s dalšími interprety. Se svým uměním procestoval doslova celý svět a každým vystoupením stvrzuje své místo ve světové špičce.

3. březen

Klášter sv. Anežky České, 19.30

Recitál

Josef Špaček – housle
Miroslav Sekera – klavír

Leoš Janáček
Sonáta pro housle a klavír
Con moto
Ballada. Con moto
Allegretto
Adagio

Sergej Prokofjev
Sonáta pro housle a klavír č. 2 D dur op. 94bis
Moderato
Presto
Andante
Allegro con brio

Gideon Klein
Ukolébavka pro housle a klavír

Erich Wolfgang Korngold
„Much Ado About Nothing“ / „Mnoho povyku pro nic“ pro housle a klavír
Maiden in the Bridal Chamber / Dívka ve svatební komnatě
March of the Watch (Dogberry and Verges) / Pochod hlídky
Garden Scene / Zahradní scéna
Hornpipe

Sonáta pro housle a klavír **Leoše Janáčka** vznikla podle skladatelových údajů roku 1914, na počátku světové války. Toho roku však to byla pouze *Ballada*, která vyšla následujícího roku tiskem jako samostatná skladba a teprve později se stala druhou větou sonáty. V Janáčkově tvorbě předcházely dva nedochované pokusy o houslovou sonátu z roku 1880, které se však nedochovaly, a s třetím pokusem, který nakonec zůstal jedinou Janáčkovou skladbou tohoto druhu, její autor delší čas zápasil. Dvakrát ji přepracoval a ještě v poslední fázi práce roku 1920 vyřadil závěrečnou větu a nahradil ji jinou. První větu otevírá krátké sólo houslí. Je psána v sonátové formě s téměř nezřetelným vedlejším tématem, veškerý hudební materiál tvoří úsečné recitativní motivy. Také provedení má charakter improvizace. Druhá věta, zmíněná *Ballada*, je dialogem obou nástrojů, vůdčí melodie je na Janáčka neobvykle dlouhohodechá a připomíná písňovou melodiku romantiků. Třetí větu s prvky scherza dokončil skladatel během práce na opeře *Káťa Kabanová* kolem roku 1920, zřetelným ohlasem práce na opeře je téma na začátku této věty. Tři akordy v jejím závěru odpovídají výbušným

charakterem hlavnímu tématu houslí ve finální větě, celková nálada závěru však zůstává potměšilá. Sonátu premiérovali houslista František Kudláček s Jaroslavem Kvapilem u klavíru 24. dubna 1922 v Klubu moravských skladatelů v Brně. V zahraničí ji poprvé uvedl Paul Hindemith roku 1923 ve Frankfurtu nad Mohanem.

V červnu 1941 napadla vojska německého wehrmachtu Sovětský svaz a sovětská vláda rozhodla o evakuaci uměleckých institucí do bezpečnějších oblastí. **Sergej Prokofjev** pobýval nejprve v Nalčiku na Kavkaze, v létě 1942 přesídlil do Alma-Aty, kam byla přeložena filmová studia z Leningradu a Moskvy. Film byl ve válce důležitým prostředkem propagandy a Prokofjev byl pokládán za nepostradatelného autora doprovodné hudby. V Alma-Atě pokračoval spolu se Sergejem Ejzštejnem na projektu (nedokončeného) velkofilmu *Ivan Hrozný*. V zimě 1942/43 utrpěla šestá německá armáda porážku u Stalingradu a ve válce nastal obrat. Možná pod tímto vlivem napsal Prokofjev v tomto období také řadu komorních děl. Ještě v Alma-Atě začal komponovat *Sonátu D dur op. 94*, určenou původně pro flétnu a klavír, podle vlastních slov proto, že pociťoval nedostatek soudobé literatury pro tento nástroj. Dokončil ji roku 1943 v Permu na Urale, dalším útočišti umělců, evakuovaných z ohrožených území. Současně pracoval na baletu *Cinderella* (Popelka) a snad se do hudby sonáty přelila i lyrická nálada pohádky. Skladatel se o skladbě vyjádřil, že se „nejspíš nehodí k současné době, ale může přinést potěšení“. Po návratu do Moskvy Prokofjev sonátu na naléhání Davida Oistracha a za jeho spolupráce přepracoval pro housle a klavír (op. 94bis).

Oistrach ji také s klavíristou Lvem Oborinem 17. června 1944 poprvé provedl na moskevské konzervatoři. Na půdorysu formy klasické sonáty rozvinul Prokofjev ve skladbě zpěvnost melodické inspirace v první a třetí větě, scherzo a tanečně laděnou závěrečnou větu charakterizují pro Prokofjeva typické rytmy.

Ukolébavka pro housle a klavír **Gideona Kleina**, má zvláštní příběh. Jejím základem byly verše, které vytvořil básník Emanuel Harusi (1903–1979) během bojů o Tel Aviv roku 1929 pod dojmem zprávy, že se mu narodil syn. Harusi (vl. jm. Emmanuel Novogrebel'ski) pocházel z ruského Nikolajeva. Ve městě se silnou židovskou komunitou se uchytily myšlenky Theodora Herzla a ovlivnily i mladého básníka. Přesídlil do Izraele a melodie, kterou znal z dětství jako „nigun Shaloma Charitonova“ (kterou však možná složil Charitonův bratr Ahron), mu poskytla inspiraci k veršům. O popularitě písně svědčí Kleinova *Ukolébavka*, datovaná 6. únorem 1943 v Terezíně. Gideon Klein využil Harusiho text a podložil jej vlastní hudbou. Zachovaný autograf tvoří dvě stránky zápisu sopránového hlasu a klavírního doprovodu perem, text v transkripci do latinky je vepsán tužkou. Nelze doložit, zda byla píseň v Terezíně veřejně provedena, je však pravděpodobné, že přinejmenším někteří z uvězněných ji mohli znát. Kleinovo zhudebnění polarizující mezi mollovým a durovým tónorodem vyjadřuje smutek i útěchu.

Roku 1918 byl **Erich Wolfgang Korngold** vyzván k vytvoření scénické hudby pro inscenaci Shakespearovy komedie *Mnoho povyku pro nic* ve vídeňském Burgtheatru. Korngold už tehdy prokázal schopnost výstižné hudební charakterizace děje, která

Josef Špaček a Miroslav Sekera

z něj později učinila proslulého skladatele filmové hudby. K Shakespearově komedii napsal čtrnáct hudebních čísel, z nichž později vytvořil pětivětou orchestrální suitu. Jeho scénická hudba byla také využita k velmi úspěšné inscenaci hry, uvedené roku 1920 ve vídeňském Schönbrunnu, pro niž Korngold – vzhledem k menšímu prostoru místa uvedení – adaptoval hudbu pro housle a klavír; z této úpravy pak vznikla suita o čtyřech větách. Očekávání dívky ve svatební komnatě, groteskní smuteční pochod druhé věty, pomalý valčík zahradní scény (pro housle sólo) a především závěrečná karnevalová scéna ve stylu historického irského tance hornpipe poskytují houslistovi příležitost rozvinout všechny nuance virtuozního umění.

Josef Špaček

Patří mezi nejvýraznější interprety své generace, jeho hra je ceněna pro technickou jistotu a virtuozitu spojenou s osobitým výrazem a rozsahem barevnosti zvuku. Získal několik mezinárodních ocenění včetně titulu laureáta Soutěže královny Alžběty v Bruselu (2012), jedné z nejproslulejších vůbec. Jako sólista spolupracoval s řadou věhlasných dirigentů a orchestrů Evropy, USA, Asie a Austrálie, vystupuje na prestižních hudebních festivalech. V letech 2011–2020 zastával post koncertního mistra České filharmonie, od roku 2016 je uměleckým partnerem orchestru. Společně s Tomášem Jamníkem umělecky vede a pedagogicky působí na Ševčíkově akademii, jež čerpá z metod legendárního houslisty Otakara Ševčíka. Během studia na Pražské konzervatoři byl ve svých sedmnácti

letech přijat na prestižní Curtis Institute of Music ve Filadelfii. Studia zakončil na newyorské Juilliard School ve třídě Itzhaka Perlmana. Hraje na housle „LeBrun; Bouthillard“ Guarneri del Gesù z roku 1732.

Miroslav Sekera

Hrál od dětství na housle a klavír. Schopnost hry na oba nástroje mu vynesla roli malého Mozarta v oscarovém filmu Amadeus režiséra Miloše Formana. Rozhodl se nakonec pro klavír, který studoval

na Pražské konzervatoři a Hudební fakultě Akademie múzických umění, kde absolvoval roku 1999. Získal ocenění v četných domácích i zahraničních soutěžích, roku 2002 se stal vítězem mezinárodní soutěže Johanna Brahmsa v rakouském Pörschachu. V roce 2016 obdržel cenu hudební společnosti „Salon de Virtuosi“ v New Yorku. Jako sólový i komorní hráč vystupoval ve Vídni, ve Washingtonu, v Tokiu a mnoha dalších městech a zemích. Pravidelně spolupracuje s Českým rozhlasem, s předními českými orchestry a festivaly. Jeho repertoár zahrnuje tvorbu od baroka po 20. století.

25. březen

Jazz Dock, 19.00

Klezmer – Preßburger Klezmer Band / Slovensko, Srbsko

Marta Potančoková – sólový zpěv

Snežana Jović-Werner – akordeon, sólový zpěv

Andrej Werner – housle

Miro Lago – klarinet

Samo Alexander – kontrabas, sólový zpěv

Valér Miko – klavír

Jakub Valíček – bicí, perkuse

Slovo „klezmer“ z jidiš, odvozené z hebrejského „k'li zemer“, znamená hudební nástroj a přešlo do označení žánru světské židovské hudby původem z jihovýchodní Evropy. Základ klezmerských kapel tvořily především tři nástroje, cimbál (hackbret), housle a klarinet. Cimbál později ztratil na důležitosti, ale bez houslí a klarinetu si nelze klezmerský soubor představit.

Hře klezmerských houslistů se kdysi dokonce připisovala čarovná moc, její kouzlo spočívalo v improvizaci, nezanedbatelný byl vliv melismatiky synagogálních zpěvů. Dalšími nástroji klezmerských souborů byly akordeon, kontrabas, také složka bicích. Historičtí klezmeři hrávali k tanci, při svatbách a dalších slavnostních příležitostech a životní příběhy těch nejslavnějších z nich poutají dodnes, stejně jako klezmerská hudba, ačkoli přenesením na koncertní pódia ztratila svou autentičnost.

31. březen

Kostel sv. Vavřince Pod Petřínem, 19.30
ve spolupráci se Svatovavříneckou koncertní sezónou

Mladé naděje

Krása Quartet

Šárka Petříková – housle

Jan Palouček – housle

Daniel Menhart – viola

Marie Dorazilová – violoncello

Hans Krása

Smyčcový kvartet op. 2

Moderato

Prestissimo

Molto lento e tranquillo

Bohuslav Martinů

Smyčcový kvartet č. 3, H183

Allegro

Andante

Presto

přestávka

Ludwig van Beethoven

Smyčcový kvartet op. 59 č. 2 e moll

„Razumovský“

Allegro

Molto adagio

Allegretto

Finale – Presto

Smyčcový kvartet je chronologicky druhé dílo **Hanse Krásy**, které známe v úplnosti. Zkomponováno bylo roku 1921, následujícího roku skladatel odjel do Paříže studovat u Alberta Roussela. Hans Krása ve skladbě osvědčil svůj smysl pro grotesku, který patřil k osobitým znakům jeho tvorby. První věta je na půdorysu sonátové formy, ve druhé větě si dovolil s ironickou nadsázkou použít materiál z předešlé ke Smetanově *Prodané nevěstě* a z duetu „Věrné milování“. Třetí věta je malým zamyšlením. Skladba byla poprvé provedena 12. května 1923 v Paříži na večeru pořádaném redakcí časopisu *Revue musicale*, tiskem ji vydalo pařížské nakladatelství Max Eschig pod názvem *Quartetto pour deux violons, alto et violoncello*. Dne 25. července 1926 zazněla skladba v provedení Amarova kvarteta v rámci festivalu v Donaueschingenu. K pražské premiéře došlo v Německém literárně hudebním spolku v květnu 1927 v provedení Novák-Frankova kvarteta, spolu

s novinkami Karla Boleslava Jiráka, Fidelia F. Finkeho a s dnes nezvěstným prvním kvartetem Viktora Ullmanna. „*Smyčcový kvartet* Hanse Krásy z roku 1921 je neobyčejně jemný obrázek, v němž vládnou půvabné zvukové kombinace, disciplinovaná přísnost formy je spojena s dokonale svobodnou, upřímně požitkářskou muzikantskou fantazií. Heslo neromantické moderní (atonální) hudby se k němu vůbec nehodí,“ napsal Max Brod, který ve sklonu k sentimentu i karikatuře ve skladbě vycítil vliv Gustava Mahlera.

Smyčcový kvartet č. 3 Bohuslava Martinů náleží do období skladatelova experimentování se zvukem. Vznikl v Paříži, nese datum dokončení 10. prosince 1929. Všechny nástroje se ve skladbě snaží obhájit vlastní místo a oprávnění, což vede k jejich záměrným střetům v harmonických disonancích, v technické stránce hry uplatňuje Martinů řadu efektů. Skladba nese věnování „Au Quatuor Roth“, souboru, který založil rodák ze slovenského Zvolenu houslista Feri Roth (1899–1969) roku 1922 v Budapešti a o dva roky později úspěšně debutoval v Paříži. Kariéra souboru se o něco později protнула se životním osudem Martinů v osobě americké mecenášky Elizabeth Sprague-Coolidge; mecenáška pozvala Rothovo kvarteto na turné po USA, a v téže době se do okruhu umělců, které podporovala, dostal i Martinů. Soubor ve složení Feri Roth, Jenő Antal, Ferenc Molnár a János Scholz provedl *Smyčcový kvartet č. 3* roku 1930 v USA a o dva roky později také v Paříži. Jak pro Rothovo kvarteto, tak pro českého skladatele se později staly Spojené státy exilovou zemí, která je přijala jako uprchlíky před nacionálním socialismem.

Tři smyčcové kvartety op. 59 **Ludwiga van Beethovena** vznikly mezi dubnem a listopadem 1806 a poprvé byly uvedeny začátkem roku 1807, pravděpodobně ve vídeňském paláci Lobkowitz. „Pozornost všech znalců přitahují tři nové, velmi dlouhé a obtížné Beethovenovy smyčcové kvartety věnované ruskému vyslanci Razumowskému. Jsou hluboce promyšleny a výtečně vypracovány, avšak nejsou všeobecně přístupné,“ psalo se v lipských *Allgemeine musikalische Zeitung* 27. února 1807. Kníže Andrej Razumowsky byl ruský vyslanec u vídeňského dvora a umělecký mecenáš. Na podobu kvartetů měla zásadní vliv existence Schuppanzighova kvarteta, prvního stabilního souboru tohoto obsazení, který pořádal veřejné koncerty. Kvartety vznikaly v období po dokončení *Symfonie č. 3 „Eroica“* a nesou některé společné prvky. Tak hned otevření první věty *Smyčcového kvartetu č. 2 e moll*: První věta začíná, stejně jako symfonie, dvěma energickými akordy a generální pauzou – teprve po ní nastupuje vlastní téma, tvořené dvěma motivy, rytmickým a melodickým, přičemž oba jsou tvořeny rozloženými akordy. Tyto tématické prvky se ve větě tvrdšíjně vracejí a tvoří osu její struktury. Pro interpretaci druhé věty kladl Beethoven velký důraz na cit, což vyádril pokynem „si tratta questo pezzo con molto di sentimento“, se zapojením značného citu. Témata věty jsou odvozena z materiálu první věty. Ve třetí větě Beethoven využil téma ruské lidové písně („thème russe“) – totéž téma použil později Modest Petrovič Musorgskij ve scéně korunovace v opeře *Boris Godunov*. V tanečně laděné finální rondové větě převládá humorná stránka.

Krása Quartet

Soubor Krása Quartet vznikl roku 2012 na Pražské konzervatoři. Brzy po svém vzniku vystoupil na mezinárodních festivalech Mladá Praha, Mladé pódium a na festivalu Jarmily Novotné, jehož koncerty přenášel Český rozhlas, zúčastnil se soutěže Antonína Dvořáka. Kvarteto se podílelo na provedení opery skladatele Pavla Trojana *Pastýřská pohádka*, která zazněla v rámci festivalu Pražské jaro 2013. Roku 2014 obsadil soubor druhé místo v Soutěži Nadace Bohuslava Martinů a 2019 rovněž druhé místo a získal cenu za provedení skladby Viktora Kalabise, roku 2017 se účastnil Mezinárodní soutěže smyčcových kvartetů Karola Szymanowského v Katowicích. V letech 2016–19 účinkoval Krása Quartet v Národním divadle jako hudební doprovod baletu *Cacti* švédského

choreografa Alexandra Ekmána jako součásti večera tří baletů pod společným názvem *Vertigo*. Uskupení se v roce 2021 dostalo do hlavní soutěže Pražského jara, jehož se kvůli nákaze Covid 19 nakonec nemohlo zúčastnit.

3. duben

Kostel U Salvátora, 19.30 hod.

Závěrečný koncert – Hudba pro Prahu

Hudba Hradní stráže a Policie České republiky

Plk. Václav Blahunek – dirigent

Karel Dohnal – klarinet

Zdeněk Lukáš
Kyrie eleison op.331

Václav Nelhýbel
Concerto for Clarinet
(česká premiéra)
Arioso
Danza
Cantabile

Petr Wajsar
Julius FuCik
(obnovená premiéra)

Karel Husa
Music for Prague 1968
Introduction and Fanfare
Aria
Interlude
Toccata and Chorale

V tvorbě **Zdeňky Lukáše** tvoří vokální hudba podstatnou položku, důležité místo v ní zaujímá duchovní hudba. Skladatelův cit pro zpívané slovo byl podpořen dlouholetou sbormistrovskou praxí a vlivem folkloru, který se stal ve spojení s kompozičními

prvky moderní hudby znakem jeho kompozičního slohu. *Kyrie eleison* pro velký symfonický dechový orchestr z roku 2003 vzniklo na objednávku Hudby Hradní stráže a Policie ČR a je věnováno „památce knížete svatého Václava“.

V tvorbě **Václava Nelhýbela** mají díla pro dechové soubory velmi početné zastoupení, také v kombinacích se sólovými nástroji. *Koncert pro klarinet*, dechové a bicí nástroje byl komponován pro orchestr West Point Band, který provedl za autorova řízení roku 1983 jeho světovou premiéru. Sólistou byl Harold Easley, který na Václava Nelhýbela vzpomínal: „V týdnech před začátkem zkoušek ve West Point jsem s ním pracoval v jeho domě v Connecticutu a probírali jsme detaily partitury. Poskytl mi mnoho hudebních vhledů do díla a také mi sdělil, jak se žilo v Praze v 50. letech. Vysvětlil mi, že klarinetový koncert věnoval svému drahému příteli, zesnulému Franku Stachowovi, který mu pomohl nastartovat jeho kariéru v Americe.“

První věta je meditativní, druhá v charakteru divokého rituálního tance a závěrečná

věta proti sobě staví hlas klarinetu v některých úsecích jako osamělé volání, přerušované vpády orchestrálního zvuku a bicích.

Jako prolog festivalu Dny Bohuslava Martinů roku 2017 stál koncert nazvaný „Vivat Fučík!“, na němž spolu s nejslavnějšími Fučíkovými skladbami (*Florentinský pochod*, *Zimní bouře* aj.) zazněla také skladba **Petra Wajšara** *Julius Fučík*. Skladba vznikla roku 2016 a je poctou světově proslulého vojenského kapelníka a skladatele, zvýrazněná písmena v názvu skladby odpovídají tónům, využitým pro základní motiv (eS, C, F). Petr Wajšar věnoval skladbu památce svého učitele, Václava Riedelbaucha, který zemřel krátce před premiérou díla.

Jako Václav Nelhýbel, také **Karel Husa** našel novou vlast ve Spojených státech. Skladbou *Music for Prague* (Hudba pro Prahu) reagoval na srpnové události roku 1968. Její první verze vznikla pro dechový

orchestr na objednávku souboru Ithaca Band a poprvé zazněla 31. ledna 1969 ve Washingtonu. Přesně o rok později dirigoval autor premiéru orchestrální verze s Mnichovskými filharmoniky. Ve skladbě užil Karel Husa citát chorálu „Kdož jsou boží bojovníci“, jehož symbolický význam, uplatněný s jasným poselstvím v cyklu *Má vlast* Bedřicha Smetany a od té doby řadou dalších skladatelů, byl obecně srozumitelný. Autor k tomu řekl: „Skladba je propojena třemi hlavními myšlenkami. První a nejdůležitější je husitská píseň z 15. století „Kdož jsou boží bojovníci“, (...) její začátek se ohlašuje velmi jemně v první větě v tympánech a ústí v přísném unisonu (Chorál). Píseň není nikde užita celá. Druhou myšlenkou je zvuk zvonů; v Praze, nazývané „stověžaté město“, znamenal krásný zvuk chrámových zvonů ohlašování nebezpečí i vítězství. Poslední myšlenkou je akordický motiv, který se nejprve velmi tlumeně objeví se sólem piccoly na začátku ve flétnách, klarinetech

a lesních rozích. Posléze znovu ve velmi silné dynamice, například uprostřed části Aria.“ Česká premiéra díla se uskutečnila za autorova řízení až 13. února 1990 ve Smetanově síni v Praze.

Karel Dohnal

Karel Dohnal vystudoval Ostravskou konzervatoř a pražskou AMU a absolvoval studijní pobyty v Londýně, Berlíně, Petěrburgu a Hilversumu. Je laureátem významných mezinárodních soutěží (Pražské jaro, Řím, Bayreuth, Ostende, Sevilla, Londýn). Vystupoval v řadě evropských zemí, v Severní i Jižní Americe i v Ásii, spolupracoval s předními vokálními a instrumentálními sólisty a komorními soubory (Pražská komorní filharmonie, Talichův komorní orchestr, Tokyo String Quartet,

Bennewitzovo kvarteto aj.). Je členem Tria Amadeus a Philharmonia Octet. V sezoně 2009/10 hostoval jako první klarinetista v BBC Symphony orchestra v Londýně. Karel Dohnal je oficiálním hráčem výrobce klarinetů, francouzské firmy Selmer a americké firmy Rico.

Hudba Hradní stráže a Policie České republiky

Vojenská hudba má v Čechách dlouhou tradici a v dobách klidu plnila kromě zábavné role osvětové úkoly. V 19. století se vojenské kapely bohatě účastnily koncertního života nejen oblíbenými samostatnými proměnami koncertů, v posádkových městech často působily jako jediné hudební těleso nebo posílala místních orchestrů a při operních představeních.

Hudba Hradní stráže a Policie České republiky vznikla současně s obnovou republiky a hudebního života po druhé světové válce. Jako složka Československé lidové armády byl orchestr roku 1953 nazván Ústřední hudba Ministerstva vnitra. Název Hudba Hradní stráže a Policie ČR nese od roku 1990. Orchestr plní ceremoniální funkci při protokolárních záležitostech státu a úkoly spojené s akcemi Ministerstva vnitra a Policie ČR. Vyvíjí však také bohatou samostatnou koncertní činnost, v jejím rámci působí komorní soubory a členové orchestru patří ke špičkovým hudebníkům svého oboru.

Václav Blahunek

Plukovník Václav Blahunek je absolventem Akademie múzických umění v oboru klarinet a dirigování. V čele orchestru Hudby Hradní stráže a Policie ČR stojí od roku 2009 a od roku 2017 je též šéfdirigentem Národního dechového orchestru ČR. Kromě aktivní dirigentské činnosti se zabývá také historií, roku 2010 ukončil na AMU doktorské studium na téma „Symfonický dechový orchestr v reflexi české tvorby 2. poloviny 20. století“.

A black and white photograph of two hands raised against a white background. The left hand is positioned higher and further back, with fingers slightly curled. The right hand is lower and more open, with fingers spread. On the forearm of the right hand, there is a dark, vertical tattoo that reads '58288'.

Autoři

**Medailonky skladatelů
uvedených na festivalu**

Pavel Haas

(1899–1944)

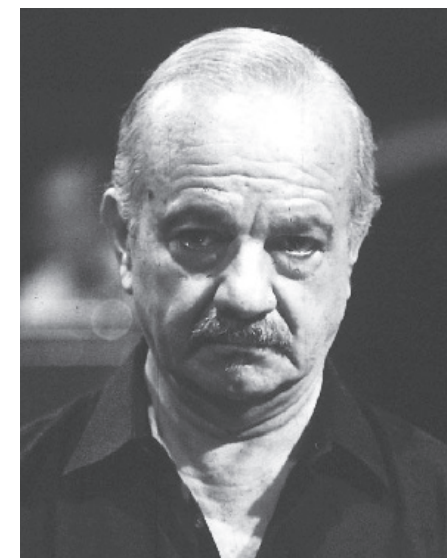

Pavel Haas byl synem brněnského obuvníka židovského původu. Od dětských let inklinoval k hudbě a záhy se pokoušel o kompozici. V roce 1919 začal studovat na brněnské konzervatoři u Jana Kuncce a Viléma Petřelky. Haasova mimořádného talentu si povšiml Leoš Janáček a přijal jej v roce 1921 do své mistrovské třídy. Nedlouho po ukončení studia v roce 1922 pracoval Haas krátce jako korepetitor v Brně a v Saarbrückenu, ale pevné místo se mu nedařilo získat. Prostřednictvím bratra Huga, divadelního a filmového herce, získával zakázky na scénickou a později i filmovou hudbu a vypomáhal v otcově obchodě. V roce 1932 navázal vztah s ruskou lékařkou Soňou Jakobsonovou, manželkou jazykovědce Romana Jakobsona, která se po rozvodu za Pavla Haase provdala a přiměla jej, aby se věnoval výhradně kompozici. Haasovým nejvýznamnějším dílem tohoto období je opera

Šarlatán, jejíž premiéru uvedlo 2. dubna 1938 Zemské divadlo v Brně. Hugovi Haasovi se podařilo před okupací Československa emigrovat, jeho bratr zůstal v Protektorátu vystaven perzekuci. Aby alespoň částečně uchránil rodinu, v dubnu 1940 se s manželkou rozvedl. Symfonie, na které tehdy pracoval, zůstala nedokončená (dokomponoval ji brněnský skladatel Zdeněk Zouhar a premiéru provedl dirigent Gerd Albrecht 16. května 1998 ve Výmaru). V prosinci 1941 byl Pavel Haas deportován do Terezína, kde se zapojil do hudebního dění. Z Haasových terezínských skladeb se zachoval jen zlomek, jedná se ovšem o tři mistrovská a mimořádně působivá díla – mužský sbor *Al s'fod* (Nenaříkej), *Studie pro smyčcový orchestr* a *Čtyři písně na slova čínské poezie*. V říjnu 1944 byl Pavel Haas převezen do vyhlazovacího tábora v Osvětimi, kde byl bezprostředně po příjezdu zavražděn v plynové komoře.

Ástor Piazzolla

(1921–1992)

Argentinský skladatel a virtuos na bandoneon Ástor Piazzolla se narodil v Mar del Plata v provincii Buenos Aires. Jeho rodiče pocházeli z Itálie a roku 1925 přesídlili do New Yorku, kde otec pracoval v Greenwich Village jako holič. Spojenci s původní vlastí představoval pro Ástora rytmus tanga, s nímž ho obeznámil otec, také mu obstaral bandoneon, nástroj, který v první polovině 19. století zkonstruoval Heinrich Band jako odrůdu akordeonu. Roku 1937 se rodina vrátila do Buenos Aires a zde poznal Piazzolla tango bezprostředně. Roku 1954 obdržel stipendium v Paříži, kde studoval u Nadii Boulanger a na její podnět si vytvořil spojením prvků hudby své vlasti a evropského školení osobní styl. Piazzolla, který od mládí obdivoval hudbu J. S. Bacha, pečlivě nastudoval techniku kontrapunktu, a povzbuzením své učitelky získal sebevědomí. Podle vlastních slov „podrobil

tango estetické operaci“. Zkomponoval na 300 skladeb inspirovaných tangem a nespočet hudby k filmům, mj. *Raw Deal* (Špinavá dohoda, 1986) nebo *Enrico IV* (1984) s Marcellem Mastroiannim a Claudií Cardinal v hlavních rolích.

Viktor Ullmann

(1898–1944)

Viktor Ullmann se narodil v dnešní polské části Českého Těšína. Vyrůstal ve Vídni, prošel frontou první světové války, po ní se připojil k okruhu vídeňské moderny kolem Arnolda Schönberga, s jehož vzorem se po celý život vyrovnával, nikdy se však nestal důsledným dodekafonikem. Od roku 1919 žil s výjimkou několika let v Praze, kde působil jako kapelník Nového německého divadla, byl činný v německých i českých hudebních spolcích. Ullmannovu tvorbu silně ovlivnil zájem o filozofické a etické problémy světa. Na začátku třicátých let se stal pod vlivem svého druhého učitele, avantgardního skladatele Aloise Háby, stoupencem antroposofického učení Rudolfa Steinera, jemuž chtěl obětovat i svou tvůrčí činnost a plně se věnovat duchovní osvětě. Zakoupil neuváženě silně zadlužený obchod s antroposofickou literaturou ve Stuttgartu, avšak brzy zkrachoval a vrátil se do Prahy dřív, než

by jej z Německa vyhnala protizhidovalská opatření. Rozpínavost hitlerismu zachvátila na jaře 1938 Rakousko, jehož občanem Viktor Ullmann stále byl, a rok nato zničila Československo. Na vystěhování, s nímž skladatel dlouho otálel, už bylo pozdě. V září 1941 byl odvezen do Terezína, kde se významně podílel na tamním kulturním životě, a odtamtud v říjnu 1944 do plynových komor v Auschwitz/Osvětimi.

Franz Schubert

(1797–1828)

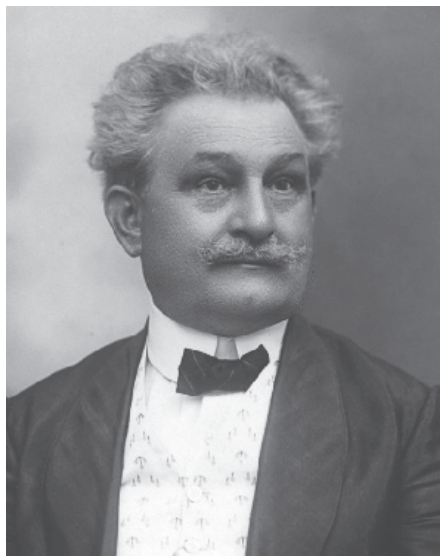

„Kromě Schubertovy hudby neexistuje žádná, která by byla psychologicky tak pozoruhodná, pokud jde o sled myšlenek a jejich spojení v jen zdánlivě logických skocích; jen málokterí dokázali jako on vtisknout hudebním obrazům tak rozdílnou a jedinečnou individualitu,“ napsal mladý Robert Schumann. Antonín Dvořák stavěl Schubertovy symfonie mezi Beethovena, Mendelssohna a Schumanna. Sergej Rachmaninov prohlásil, že Schubert je pro něj tak velký mistr, než aby se dal vysvětlit suchými zbraněmi analýzy. Franz Schubert, syn učitele, narozený na tehdejším vídeňském předměstí Lichental, získal základní hudební vzdělání jako zpěvák chlapeckého sboru dvorní kaple. Jeho prvním učitelem byl rodák z Jaroměřic nad Rokytnou a dvorní varhaník Wenzel Růžička, dalším Antonio Salieri. Schubert se měl stát učitelem stejně jako otec i bratr, ale rozhodl se pro nejistou dráhu skladatele. V rozhodujícím

období svého uměleckého vývoje byl Franz Schubert obklopen skupinou přátel, k nimž patřili literáti, hudebníci, malíři i filozofové. Roku 1814 byla ve farním kostele v Lichentalu uvedena jeho mše, zkomponoval píseň *Markétka u přeslice* na text Johanna von Goetha, již položil základy německé umělecké písní. Vídeň opouštěl málokdy. Výjimkou byl například pobyt ve slovenských – tehdy uherských – Želiezovcích, když jej hrabě Johann Carl Esterházy roku 1818 angažoval jako domácího učitele pro své dcery. Schubertovy písně tvoří základ romantické písňové literatury, komorní tvorba a symfonie spojují vrcholnou tvorbu klasicismu s hudebním romantismem. „Neznám jiného skladatele, který by představoval tak dokonale vlastní svět jako Schubert. Pro mě patří k tomu nejzáhadnějšímu v dějinách hudby,“ prohlásil Nicolaus Harnocourt.

Leoš Janáček

(1854–1928)

Až téměř do své šedesátky byl Leoš Janáček obecně považován za celkem nevýznamného regionálního skladatele. Působil jako sbormistr, pedagog brněnské varhanní školy, kterou spoluzakládal. Když byla po založení republiky přeměněna v konzervatoř, stanul v jejím čele a v roce 1920 byl jmenován profesorem mistrovské školy skladby na Pražské konzervatoři s působností v Brně. O svůj osobní sloh Janáček dlouho zápasil, a ještě déle trvalo, než si vydobyl uznání. Jeho kompoziční metoda, vycházející z intonace řeči, byla označována jako „nekultivovaný primitivismus“ a „teoretický výmysl“. O jeho hledání a usilování svědčí i vznik a osud některých jeho děl; řada z nich zůstala fragmenty, jiná zničil nebo je vícekrát přepracovával. Torzem zůstala symfonická báseň, houslový koncert, nedochovalo se klavírní trio, smyčcový kvartet, řada operních plánů zůstala jen v náčrtcích. Janáčkova

nejslavnější opera *Její pastorkyňa* prošla složitým mnohaletým vývojem. Právě ona pak stála uvedením v pražském Národním divadle roku 1916 a ve vídeňské Dvorní opeře o dva roky později na počátku Janáčkovy mezinárodní proslulosti. Ve všech oborech tvorby – komorní, orchestrální i operní se v následujících letech postavil do čela nejen české, nýbrž světové hudby.

Sergej Prokofjev

(1891–1953)

Není snadné postihnout umění Sergeje Prokofjeva v jeho rozmanitosti. Názory současníků si mnohdy příkře odporovaly, dokonce jedna a táž osobnost se o něm vyjadřovala různě. Dmitrij Šostakovič se přiznal, že z Prokofjevových děl nemá zvláštní potěšení, jindy však vysoko vyzdvihoval jeho žánrovou mnohostrannost a výběr kompozičních prostředků; Igor Stravinskij prohlásil, že Prokofjev není hudební myslitel, ale jeho hudba se přesto vyznačuje osobitostí. Prokofjev se narodil v rodině velkostatkáře v Sosnovce na Ukrajině, sklon k hudbě zdědil po matce. Už v devíti letech se pokusil o kompozici opery, roku 1907 ukončil studia na konzervatoři v Petěrburgu, o čtyři roky později mu vyšlo první dílo tiskem, ale zažil také první skandály. Koncertoval jako klavírista, roku 1914 se seznámil se Sergejem Ďagilevem (pro nějž složil balety *Ocelový skok* a *Marnotratný syn*) a zatoužil poznat svět. V květnu 1918 odjel (s požehnáním komisaře

pro vzdělání Anatolije Lunačarského) do Spojených států, aby se do vlasti podíval až po devíti letech. Mezitím napsal opery *Láska ke třem pomerančům* a *Ohnivý anděl* (jejíž premiéry se nedočkal), třetí klavírní koncert, pátou klavírní sonátu, třetí symfonii a další díla. Mezi roky 1929–1936 žil v Paříži. Vrátil se pak definitivně do vlasti, podle některých proto, že na Západě nedosáhl očekávaného úspěchu, podle jiných z prosté a pochopitelné touhy po domově. Přijel do atmosféry stalinské „kulturní revoluce“ a neobešlo se to bez úliteb, ústupků a neúspěchů: scénická hudba k Puškinovu *Evženu Oněginovi* byla odmítnuta, rovněž balet *Romeo a Julie* nejprve neuspokojil a jeho světová premiéra se uskutečnila roku 1938 v Brně. Absurdní tečku za skladatelovým životem znamenal skladatelův úmrtí den 5. března 1953; týž den zemřel Josef Vissarionovič Stalin a zprávu o Prokofjevově úmrtí zakryl státní smutek za generalissima.

Gideon Klein

(1919–1945)

Rodák z moravského Přerova, skladatel a klavírista Gideon Klein, přesídlil s rodinou roku 1931 do Prahy, kde na konzervatoři navštěvoval klavírní třídu Viléma Kurze a zároveň se vzdělával na gymnáziu. Po absolvování mistrovské třídy konzervatoře se zapsal na Karlovu univerzitu ke studiu hudební vědy, pro židovský původ však po vyhlášení Protektorátu nesměl ve studiu pokračovat. Dokladem jeho studia je analytická práce o Mozartových smyčcových kvartetech, která se dochovala. Kompozici krátce studoval (zřejmě soukromě) u Aloise Háby. Kleinova předválečná díla byla objevena až v roce 1990 a prokazují, že měl značnou chuť experimentovat. Nějaký čas po okupaci ještě vystupoval jako klavírista pod pseudonymem Karel Vránek v malých avantgardních divadlech. Do Terezína přišel Gideon Klein v prosinci 1941. Uváděl vlastní sólové programy a účinkoval jako klavírní doprovod a v různých komorních

uskupeních, a komponoval. Dne 16. října 1944 byl deportován do Osvětimi a odtud do pracovního tábora Fürstengrube, kde za dosud nevyjasněných okolností zahynul, pravděpodobně 27. ledna 1945 v souvislosti s likvidací tábora před blížící se frontou.

Erich Wolfgang Korngold

(1897–1957)

Erich Wolfgang Korngold se narodil v Brně, odkud jeho rodina roku 1901 přesídlila do Vídně. Skladatelův otec se stal uznávaným (a obávaným) hudebním kritikem listu Neue Freie Presse. Hudebně nadaný Erich Wolfgang byl pokládán za „záračné dítě“, jeho talent podporovali Gustav Mahler či Alexander Zemlinsky. Velký úspěch zaznamenala jeho opera *Die tote Stadt* (Mrtvé město), premiérována 4. prosince 1920 současně v Hamburku a Kolíně nad Rýnem. Nástup nacionálního socialismu znamenal jako pro mnoho jiných i pro Korngolda zařazení mezi „nežádoucí“ a vyřazení jeho děl z repertoáru v Německu a posléze i v Rakousku. Roku 1934 využil nabídky režiséra Maxe Reinhardta, aby vytvořil hudbu k filmové podobě Shakespearova *Šnu noci svatojánské*, kterou Reinhardt připravoval v Hollywoodu. Kontaktů, které Korngold tehdy navázal, mohl později využít, když se

rozhodl emigrovat. Usadil se v Los Angeles a stal se průkopníkem symfonické filmové hudby, za niž získal dva Oscary a několikrát byl na Oscara nominován. Jeho ostatní dílo zahrnuje písně, komorní skladby, koncert pro housle, pro violoncello, symfonii aj. Od osmdesátých let minulého století nachází po zásluze znovu cestu na koncertní pódia.

Hans Krása

(1899–1944)

Hans Krása se narodil v rodině pražského advokáta. Kompozici studoval soukromě u Gerharda Keusslera a snad také u Alexandra Zemlinského. Jako skladatel se představil v květnu 1921 *Orchestrálními písněmi* op. 1 na texty *Šibeničních písní* Christiana Morgensterna. V následujících dvou letech se školil v Paříži u Alberta Roussela. Jeho nejzávažnějším dílem je opera *Zásnuby ve snu* podle povídky Fjodora Dostojevského, uvedená 18. května 1933 v Novém německém divadle v nastudování Georga Szélla. Jeho dílo je těžké zahrnout pod jeden kompoziční směr. Krása čerpal prakticky ze všech soudobých uměleckých podnětů, které jej obklopovaly, včetně populární hudby. K experimentům v podobě atonality či mikrintervaliky však neinklinoval. Krása spolupracoval s českými umělci ve spolku Mánes, vytvořil scénickou hudbu ke hře Adolfa Hoffmeistera *Mládí ve hře*, kterou

19. února 1935 uvedlo divadlo „D 35“ E. F. Buriana, a s Hoffmeisterem vytvořil roku 1938 také dětskou operu *Brundibár* pro soutěž, vypsanou Ministerstvem školství a národní osvěty. Politická situace však vyhodnocení soutěže zabránila a opera byla uvedena tajně chovanci židovského sirotčince. V Terezíně operu nově zinstrumentoval a v provedení dětských vězňů tam byla mnohokrát uvedena. Od srpna 1942 byl Krása internován v Terezíně a 16. října 1944 zařazen do transportu do Osvětimi, kde zřejmě o dva dny později zahynul v plynové komoře.

Bohuslav Martinů

(1890–1959)

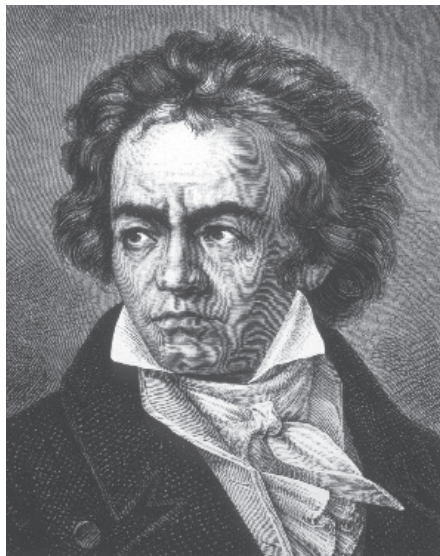

Rodák z východočeské Poličky vystoupil v patnácti letech poprvé veřejně jako houslista. Nastoupil ke studiu na Pražskou konzervatoř, dobrým žákem však nebyl; po několika opakovaných zkouškách a dočasném vyloučení jej pro „nenapravitelnou nedbalost“ ze školy roku 1910 definitivně vyloučili. Státní zkoušku nakonec roku 1912 přece složil. Roku 1920 se stal houslistou České filharmonie, ale stále neúnavně komponoval. Roku 1923 odjel na studijní pobyt do Paříže. V prosinci následujícího roku vyvolala rozruch premiéra jeho skladby *Half-Time* s Českou filharmonií za řízení Václava Talicha a byl označen za „českého Stravinského“. Napsal opery *Voják a tanečnice*, *Tři přání*, balet *Kuchyňská revue*, řadu menších skladeb, ovlivněných neoklasicismem, jazzem, vším, co slyšel kolem sebe, na objednávkou i z vlastních pohnutek, symfonie, instrumentální koncerty, skladby pro různá

komorní obsazení. Ve třicátých letech, zatímco se nad Evropou stahovala mračna, vznikly balet *Špalíček*, opery *Hry o Marii*, *Julietta* a další. Roku 1941 odjel Martinů s manželkou Charlottou přes Španělsko a Portugalsko do Spojených států a usadili se v New Yorku. Válka skončila, Martinů toužil vrátit se do vlasti, avšak po politickém převratu roku 1948 pochopil, že by nebyl doma vítán. Laskavostí dirigenta a hudebního mecenáše Paula Sachera našel domov na Schöenbergu v Basileji. V závěrečné tvůrčí periodě napsal oratorium *Gilgameš*, symfonická díla *Fresky Piera della Francesca* a *Paraboly*, opery *Ariadna*, *Řecké pašije*. Touhu a stesk po vzdáleném domově vtělil do *Otvírání studánek*, *Legendy z dýmu bramborové nati* a *Romance z pampelišek*, jimiž se vracel do rodného kraje.

Ludwig van Beethoven

(1770–1827)

Beethovenův děd Lodewyk van Beethoven se narodil roku 1712 ve vlámském Mechelenu, působil jako dvorní kapelník v Lutychu, a roku 1733 jej kurfiřt Clemens August povolal do Bonnu. Skladatelův otec Johann se už narodil v Bonnu a stal se zpěvákem. Hudební gen přešel do třetí generace, kde dospěl k vrcholu. Johann van Beethoven poskytl synovi hudební základy a po příkladu Mozartova otce představoval i on synka jako zázračné dítě. Solidní teoretickou výuku získal Ludwig od Christiana G. Neefeho, ale brzy se začal jeho vlivu vymykat. Roku 1792 přesídlil do Vídně, kde se dále vzdělával u Josepha Haydna, Antonia Salieriho a Johanna Albrechtsbergera. Roku 1795 vyšlo tiskem jeho *Klavírní trio op. 1*, především však byl vnímán jako vynikající klavírista. Následujícího roku podnikl koncertní cestu, při níž navštívil také Prahu. S novým stoletím vstupuje do hudebního

života se *Symfonií č. 1*. Následující roky znamenají objevování nových hudebních světů, doprovázených vniřním bojem, poznamenaným postupnou ztrátou sluchu. Devět symfonií, *Missa solemnis*, pět klavírních koncertů, klavírní tria, smyčcové kvartety, 32 klavírních sonát a opera *Fidelio* jsou díla, ověřená mnoha pří-
vlastky a vytvořená pro budoucnost. Bez tvůrčího odkazu Ludwiga van Beethovena si nelze hudební vývoj následujících dvou století představit. Nejméně ve třech oborech tvorby – symfonie, klavírní sonáta a smyčcový kvartet – nemohly následující generace jeho dílo pominout.

Zdeněk Lukáš

(1928–2007)

Po absolutoriu na učitelském ústavu působil několik let jako učitel, v letech 1953–1964 zastával místo programového pracovníka v Československém rozhlasu v Plzni. Roku 1954 založil sbor Česká píseň, který se stal interpretem jeho děl. Cenným rádcem v kompozici se Zdeňku Lukášovi stal Miloslav Kabeláč. Lukášova tvorba byla celoživotně spjata s láskou k lidové písni, ale vyzkoušel si i novodobé kompoziční techniky, což mu umožnilo plzeňské elektroakustické studio. Skladatelská tvorba Zdeňka Lukáše je neobyčejně rozsáhlá, zahrnuje 354 opusových skladeb a bezpočet úprav lidových písní a tanců. Významný podíl v jeho tvorbě zaujímají skladby sborové, oblíbené u všech typů amatérských pěveckých sborů. Je autorem sedmi symfonií, instrumentálních koncertů pro různé nástroje a komorních skladeb pro komorní kombinace, opery *Falkenštejn* a hudební komedie *Věta za vetu*, písní, duchovních skladeb.

Václav Nelhýbel

(1919–1996)

Václav Nelhýbel pocházel z Polanky nad Odrou (od roku 1990 součást Ostravy). Vystudoval Arcibiskupské gymnázium v Praze, klasickou filologii na Karlově univerzitě a současně skladbu na Pražské konzervatoři. Roku 1948 emigroval, v letech 1950–57 působil jako hudební ředitel rozhlasové stanice Svobodná Evropa. Od roku 1957 žil ve Spojených státech a většina jeho hudebních děl vznikla právě tam. V jeho vlasti však zůstala jako tvorba emigranta neznámá. Václav Nelhýbel přednášel na několika amerických vysokých školách, naposled působil na University of Scranton v Pensylvánii. Václav Nelhýbel je autorem téměř šesti set děl, instrumentálních koncertů, oper, komorních skladeb, děl pro velký i malý orchestr, pro dechové soubory a sbory.

Petr Wajsar

(nar. 1978)

Skladatel, hudební aranžér, klavírista, kytarista, zpěvák a textař Petr Wajsar studoval na Pražské konzervatoři, na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze a na Hudební fakultě AMU. Jeho dílo zahrnuje klasickou, jazzovou, populární i scénickou hudbu, je též vyhledávaným aranžérem. Spolupracuje s předními českými orchestry (z nedávné doby Filharmonie Bohuslava Martinů, Jihočeská filharmonie, Orchester Berg), skladby u něj objednal v letech 2015 a 2017 festival Pražské jaro. Je autorem scénické a filmové hudby, držitelem ceny Český lev 2018 za hudbu k filmu *Hastrman* v režii Ondřeje Havelky. Je členem vokálního souboru Skety, pro který píše většinu aranžmá i autorských skladeb. Soubor v roce 2014 získal první cenu v jazzové kategorii na mezinárodní soutěži a cappella souborů v rakouském Grazu. Petr Wajsar účinkuje také na festivalech alternativní a elektronické hudby.

Karel Husa

(1921–2016)

Na Pražské konzervatoři studoval skladbu u Jaroslava Řídkého, dirigování u Metodě Doležila a Pavla Dědečka. Po válce pokračoval v Paříži na École normale de musique de Paris a Conservatoire de musique de Paris u Arthura Honeggera a Nadii Boulanger. Po únorovém převratu roku 1948 zůstal v zahraničí a dílo emigranta zůstalo jeho vlasti na dlouhá léta neznámé. Od roku 1954 vyučoval skladbu a dirigování na Cornell University v Ithace, roku 1959 získal americké občanství. Jako dirigent působil u řady zahraničních symfonických orchestrů. Karel Husa je autorem dvou symfonií, baletů, řady komorních skladeb, koncertů pro trubku, violoncello, housle, varhany, altsaxofon aj. Pro mezinárodní soutěž v rámci festivalu Pražské jaro v oboru klarinet napsal v roce 2008 tři skladby pro sólový klarinet. Karel Husa je nositelem Pulitzerovy ceny 1969 za *Smyčcový*

kvartet č. 3 (1969). Roku 1995 mu byla udělena Medaile za zásluhy 1. stupně České republiky, 1997 Stříbrná medaile Hlavního města Prahy, roku 2000 získal čestné doktoráty Masarykovy univerzity a Akademie múzických umění v Praze.

Programme

Everlasting Hope festival 2022

February 15

Concert Hall of the Prague Conservatory, 7.30 pm

Opening Concert

Anniversary of the King of the Argentine Tango

Ladislav Horák – accordion

Prague Conservatory Chamber Orchestra

Chuhei Iwasaki – conductor / Japan

Pavel Haas

Study for strings

Ástor Piazzolla

Las Cuatro Estaciones Porteñas /

Four Seasons in Buenos Aires

Verano Porteño / Summer

(Allegro moderato)

Otoño Porteño / Autumn

(Allegro moderato)

Invierno Porteño / Winter (Lento)

Primavera Porteña / Spring (Fuga. Allegro)

Ladislav Horák

Ladislav Horák is a graduate of the Prague Conservatory and the University of West Bohemia in Pilsen, a laureate of international competitions in Andorra, Italy and Spain. He performs as a soloist and with domestic and foreign orchestras, he is invited to prestigious festivals around the world. He has presented a number of Czech and foreign composers in world premieres. He represents the Czech accordion school in international organizations (La Confédération Mondiale de l'Accordéon, Europeane Accordion Federation) or as chairman of the juries of international competitions (Castelfidardo, Innsbruck, Mons). As the only accordionist from Central Europe, he is invited to the juries of the prestigious German competitions Deutscher-Akkordeon-Musikpreis (DAM) and Deutsche-Orchesterwettbewerb (DOW). He has led masterclasses in Europe and the United States. He specializes in interpreting the "tango nuevo" style of the Argentine composer Ástor Piazzolla. The CD recording "Vivat

tango", which he recorded together with cellist Petr Nouzovský, won the 2014 competition "The Violoncello Foundation" in New York.

Prague Conservatory Chamber Orchestra

The conservatory "should be an institute designed to preserve the practical knowledge of the art of music in all its branches as well as the theoretical knowledge associated with it and the masterpieces that this art has created. In addition, such an institute should stand at the forefront of a progressive movement that is as characteristic of young art as European music, and preserve the beauty and goodness that the past has left us while proceeding slowly and carefully to discover the future. I hope that I am not subject to national partisanship when I say that, of all the European conservatories I know, the Paris Conservatory best meets this definition. In second place is the Prague Conservatory." These are the words of Hector Berlioz, with which he captured his impressions of his visit to Prague in 1846. The Prague Conservatory opened in 1811, its main goal was to educate orchestral players. Since 1815, the conservatory orchestra has played a significant role in Prague's musical life, and as a component of Prague's musical life, it still fulfils its role today, with concerts by symphony, chamber ensembles, and string or other orchestras, especially since 2011, when the conservatory got its own concert hall.

Chuhei Iwasaki

Japanese conductor Chuhei Iwasaki studied from 2003 to 2006 at the Toho Gakuen Conservatory in Tokyo, then at the Prague Conservatory and at HAMU in Prague, where he found his place of work. He collaborates with orchestras and theatres in the Czech Republic, has performed in the Dvořák Prague Festival, Smetanova Litomyšl, St. Wenceslas Music Festival, has been a guest in Slovakia, Poland, Spain, etc. From 2014 he has been teaching at the Prague Conservatory and leading its chamber orchestra. In 2014–2018 he was the chief conductor of the Film Philharmonic Symphony Orchestra. In 2018 he became the chief conductor of the Moravia Brass Band and between 2019 and 2021 he was the permanent guest conductor of the Pilsen Philharmonic Orchestra, and since the 2020/21 season, he has been its chief conductor.

February 21

Spanish Synagogue, 7.30 pm

Talich Quartet

Jan Talich – violin

Roman Patočka – violin

Radim Sedmidubský – viola

Michal Kaňka – cello

Viktor Ullmann

String Quartet No. 3, op. 46

*Allegro moderato – Presto – Largo – Allegro
vivace e ritmico*

Franz Schubert

**String Quartet No. 14 in D minor „Death
and the Maiden” (D 810)**

*Allegro
Andante con moto
Scherzo. Allegro molto
Presto*

The Talich Quartet was founded at the Prague Conservatory in 1962, first as a student ensemble, which in 1965 adopted the name of conductor Václav Talich, the uncle of the concertmaster (later violist) of the first composition of the Jan Talich ensemble. The cast has undergone generational changes, in its current iteration its leader is Jan Talich Jr, who is the son of the founder. During its existence, the ensemble has won a number of international awards in competitions and for its recording activities. Its extensive repertoire includes works from the Classical period to the present, a set of quartets

by W. A. Mozart, L. van Beethoven, F. Schubert and other 19th century composers, quartets by Béla Bartók, Dmitri Shostakovich, and of course B. Smetana, A. Dvořák, Zdeněk Fibich, Leoš Janáček and Bohuslav Martinů. The ensemble is not limited to the quartet repertoire; it collaborates with other performers and ensembles. The quartet has travelled literally throughout the whole world with its art, and each performance confirms its place at the pinnacle of world quartet ensembles.

March 3

Convent of St Agnes of Bohemia, 7.30 pm

Josef Špaček – violin

Miroslav Sekera – piano

Leoš Janáček

Sonata for violin and piano

*Con moto
Ballad. Con moto
Allegretto
Adagio*

Sergei Prokofiev

**Sonata for Violin and Piano No. 2 in D
major, Op. 94bis**

*Moderated
Presto
Andante
Allegro brio*

Gideon Klein

Lullaby for violin and piano

Erich Wolfgang Korngold

**„Much Ado About Nothing” for violin and
piano**

Maiden in the Bridal Chamber
March of the Watch (Dogberry and Verges)
Garden Scene
Hornpipe

Josef Špaček

He is one of the most prominent performers of his generation, his playing valued for the technical brilliance and virtuosity associated with the distinctive expression, range and color of the sound. He has won several international awards including the Queen Elizabeth Competition in Brussels (2012), which is one of the most famous. As a soloist, he has collaborated with a number of renowned conductors and orchestras in Europe, the USA, Asia and Australia, and performs at prestigious music festivals. From 2011–2020, he held the position of concertmaster of the Czech Philharmonic, and since 2016 he has been an “Associate Artist” of the orchestra. While studying at the Prague Conservatory, he was admitted to the prestigious Curtis Institute of Music in Philadelphia at the age of seventeen. He graduated from the Juilliard School in New York from the studio of Itzhak Perlman. He plays the violin “LeBrun; Bouthillard” Guarneri del Gesù from 1732.

Miroslav Sekera

He has played violin and piano since childhood. His ability to play both instruments earned him the role of little Mozart in the Oscar-winning film *Amadeus* directed by Miloš Forman. He eventually decided to play the piano, which he studied at the Prague Conservatory and the Faculty of Music of the Academy of Performing Arts, from which he graduated in 1999. He has won awards in numerous domestic and foreign competitions, and in 2002 he won the Johannes Brahms International Competition in Pörtschach, Austria. In 2016, he received the award of the music ensemble „Salon de Virtuosi“ in New York. As a solo and chamber musician, he has performed in Vienna, Washington, Tokyo and many other cities and countries. He regularly collaborates with Czech Radio, leading Czech orchestras and festivals. His repertoire includes works from the Baroque to the 20th century.

March 25

Jazz Dock, 7 pm

Klezmer – Preßburger Klezmer Band / Slovakia, Serbia

Marta Potančoková – solo singing

Snežana Jović-Werner – accordion, solo singing

Andrej Werner – violin

Miro Lago – clarinet

Samo Alexander – double bass, solo singing

Valér Miko – piano

Jakub Valíček – drums, percussion

The word „klezmer“ from Yiddish, derives from the Hebrew „k'lizemer“, meaning a musical instrument, and now also represents the genre of secular Jewish music originating in Southeast Europe. The composition of Klezmer bands consisted mainly of three instruments, dulcimer (hackbret), violin and clarinet. The dulcimer later lost its importance, but a Klezmer ensemble cannot do without a violin and clarinet. The skill of klezmer violinists was once even attributed to magical power, its charm lies in improvisation, and the influence of melismatic synagogue songs is considerable. Other instruments in Klezmer ensembles are the accordion, double bass, and drums.

Historical klezmer players played at weddings and other festive occasions, and the life stories of the most famous of them are still captivating, as is klezmer music itself, although it has lost some of its character by being transferred to concert stages.

March 31

Church of St Lawrence under Petřín, 7.30 pm

Krása Quartet

Šárka Petříková – violin

Jan Palouček – violin

Daniel Menhart – viola

Marie Dorazilová – cello

Hans Krása

String Quartet Op. 2

Moderato

Prestissimo

Molto lento e tranquillo

Bohuslav Martinů

String Quartet No. 3, H183

Allegro

Andante

Presto

intermission

Ludwig van Beethoven

String Quartet Op. 59 No. 2 in E minor
"Razumovský"

Allegro

Molto adagio

Allegretto

Finale - Presto

The Krása Quartet ensemble was founded in 2012 at the Prague Conservatory. Soon after its establishment, it performed at the international festivals Mladá Praha, Mladé podium and at the Jarmila Novotná Festival, whose concerts were broadcast by Czech Radio, and took part in the Antonín Dvořák competition. The quartet participated in the performance of the composer Pavel Trojan's opera *The Shepherd's Tale (Pastýřská pohádka)*, which was performed at the Prague Spring 2013 festival. In 2014 and 2019, the ensemble took second place in the Bohuslav Martinů Foundation Competition and in 2017 the ensemble played in the International competition of Karol Szymanowski string quartets in Katowice. In 2016-19, the Krása Quartet performed at the National Theater as a musical accompaniment to the Swedish ballet, choreographed by Alexander Ekman, and called *Cacti* as part of an evening of three ballets under the joint name *Vertigo*.

April 3

Church of the Holy Saviour, 7.30 pm

Closing concert – „Music for Prague“

Band of the Castle Guards and Police of the Czech Republic

Col. Václav Blahunek – conductor

Karel Dohnal – clarinet

Zdeněk Lukáš

Kyrie eleison op.331

Václav Nelhýbel

Concerto for Clarinet (Czech premiere)

Arioso

Dance

Cantabile

Petr Wajsar

Julius FuCik (renewed premiere)

Karel Husa

Music for Prague 1968

Introduction and Fanfare

Aria

Interlude

Toccata and Chorale

The Band of the Castle Guards and Police of the Czech Republic

Military music has a long tradition in the Czech Republic, and in times of peace, in addition to its role as entertainment, it performed educational tasks. In the 19th century, military bands played a rich role in concert life, not only with their popular solo promenade concerts, but often as the only musical ensemble or as part of local orchestras and opera performances in garrison towns. The Band of the Castle Guards and Police of the Czech Republic originated simultaneously with the renewal of the republic and musical life after the Second World War. As a component of the Czechoslovak People's Army, the orchestra was called the Central Music of the Ministry of the Interior from 1953. It has been named the Band of the Castle Guard and Police of the Czech Republic since 1990. The orchestra performs a ceremonial function in the protocol affairs of the state and the tasks associated with the events of the Ministry of the Interior and the Police of the Czech Republic.

Programme

However, it also has developed a rich independent concert activity, which includes chamber ensembles, and members of the orchestra are among the top musicians in their field.

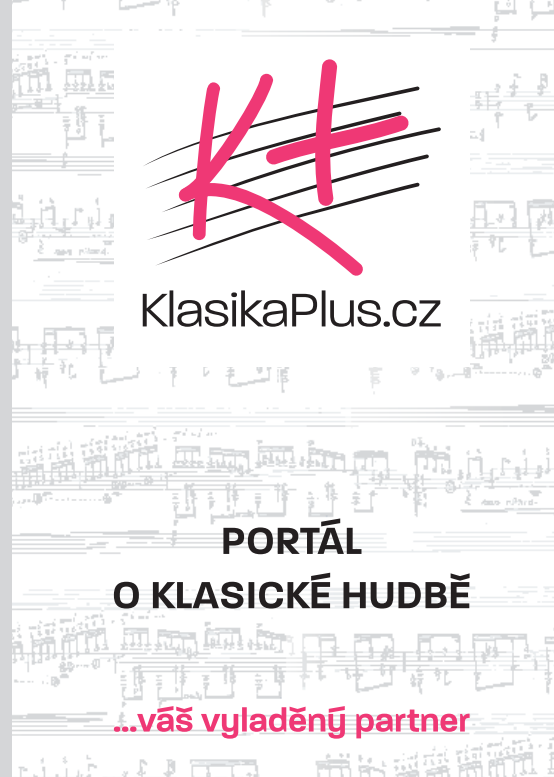
Václav Blahunek

Colonel Václav Blahunek is a graduate of the Academy of Performing Arts in clarinet and conducting. He has been the head of the Band of the Castle Guards and Police of the Czech Republic since 2009 and since 2017 he has also been the chief conductor of the National Wind Orchestra of the Czech Republic. In addition to active conducting activities, he also deals with history; in 2010, he completed his doctoral studies at AMU on the topic „The Symphonic Wind Band as Reflected in Czech Music of the Second Half of the 20th Century.”

Karel Dohnal

Karel Dohnal graduated at the Ostrava Conservatory and the Prague AMU and completed study-related stays in London, Berlin, St. Petersburg and Hilversum. He is a laureate of the international competitions (Prague Spring, Rome, Bayreuth, Ostend, Seville, London). He has performed in a number of European countries, North and South America and Asia, and collaborated with leading vocal and instrumental soloists and chamber ensembles (Prague Chamber Philharmonic, Talich Chamber Orchestra, Tokyo String Quartet, Bennewitz Quartet, etc.).

He is a member of the Trio Amadeus and PhilHarmonia Octet. Karel Dohnal is the official player of the French clarinet manufacturer Selmer and the American company Rico.

www.magazinuni.cz

H
Harmonie

Vaše oči do světa klasické hudby

Jiný pohled na klasickou hudbu a jazz
rozhovory a seriály / komentáře / kritiky
analýzy / recenze nahrávek
www.casopisharmonie.cz

classic
praha

Nalad'te se na klasiku Poslouchajte klidně

98,7 FM nebo online
na www.classicpraha.cz

Tři kapitoly

Erik Polák, strávil v Terezíně dva roky. V knize Tři kapitoly mluví o své rodině a mládí, o životě v Terezíně a o šťastném návratu z Osvětimi. Více se dočtete na stránkách erikpolak.cz.

AUDIOKNIHA

Čte Daniel Krejčík

Režie: Zdeněk Dušek, Hudba: David Dorůžka
K zakoupení na supraphonline.cz

Být u PRE má SMYSL

Rozumíme
energetice
již 125 let

PRE

Jsme energie tohoto města

Generální partner

X ALEF

Další partneři

ROWAN | LEGAL

PRE

storage
one

Státní fond kultury ČR

Mediační partneři

H
Harmonie

KlasikaPlus.cz

classic
praha

Partner koncertu dne 15. února 2022

MLL
PRAŽSKÁ KONZERVATOR

Partner koncertu dne 21. února 2022

ŽIDOVSKÉ
MUZEUM
V PRAZE

Partner koncertu dne 3. března 2022

NG
F

Poděkování

Členům Klubu podporovatelů

